REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
Zagreb, Trg J. F. Kennedyja 11

Poslovni broj: P-2005/2017-65

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA
I
RJEŠENJE

Trgovački sud u Zagrebu, po sutkinji Ivani Manestar, u pravnoj stvari tužitelja – protutuženika Marka Bjelobrka, vlasnika obrta Instalater grijanja i klimatizacije MB instalacije, Požega, Kralja P. Svačića 14, OIB: 52741278847, kojeg zastupa Domagoj Miličević, odvjetnik u Požegi, Sv. Florijana 8/II., protiv tuženika - protutužitelja ELEKTROCENTAR PETEK d.o.o., Ivanić-Grad, Etanska cesta 8, OIB: 17491977848, radi utvrđenja osporene tražbine i isplate, nakon javne glavne rasprave zaključene 10. rujna 2026. u prisutnosti punomoćnika tužitelja, dana 23. listopada 2026.

r i j e š i o j e

Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova parničnog postupka po osnovi krivnje tuženika u iznosu od 829,52 EUR, kao neosnovan.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev za utvrđenje osnovanosti tražbine tužitelja prema tuženiku u iznosu od 19.116,10 EUR/144.030,22 kn, kao tražbine skupine vjerovnika neosiguranih tražbina za koje ne postoji ovršna isprava iz rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj St-3077/2022-240 od 6. lipnja 2024.

II. Nalaže se tužitelju – protutuženiku isplatiti tuženiku iznos od 19.665,20 EUR/148.167,43 kn s zateznim kamatama od 14. lipnja 2017. do isplate, po stopi koja se za razdoblje do 31. prosinca 2022. određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije

refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 3 postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate određuje se, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 8 dana.

III. Odbija se u cijelosti zahtjev tužitelja za naknadu troškova parničnog postupka po osnovi uspjeha u parnici, kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi i kasnije tijekom postupka, u bitnom, navodi da su on kao izvođač i tuženik kao naručitelj dana 15. svibnja 2016. sklopili Ugovor o izvođenju radova 0013846 (dalje u tekstu: Ugovor o radovima) i to strojarskih radova (vodovod, odvodnja i strojarske instalacije) na objektu Postaje granične policije Slavonski Brod, da su svi radovi izvršeni, slijedom čega je 14. veljače 2017. izdao tuženiku okončanu situaciju 36/17 na iznos od 645.301,75 kn. Temeljem Ugovora o radovima tužitelj je bio dužan predati tuženiku bjanko zadužnicu u svrhu jamstva za uredno ispunjenje ugovora na iznos od 250.000,00 kn (čl. 17. st. 1. i 2. Ugovora), a nakon ispunjenja ugovornih obveza, prilikom izdavanja okončane situacije bjanko zadužnicu u svrhu jamstva za otklanjanje nedostataka u jamstvenom roku na iznos od 250.000,00 kn (čl. 17. st. 5. i 6. Ugovora). Osim toga, tuženik da je predao tužitelju bjanko zadužnice u svrhu jamstva za osiguranje plaćanja na iznos od 250.000,00 kn (čl. 5. st. 11. Ugovora o radovima).

2. Nakon dovršetka i izvršene primopredaje radova, tuženik je zadržao prethodno mu danu bjanko zadužnicu za uredno ispunjenje ugovora, a tužitelj mu nije predao novu bjanko zadužnicu za otklanjanje nedostataka u jamstvenom roku, već je dopisom od 6. svibnja 2017. dao tuženiku suglasnost da prethodno primljenu i zadržanu bjanko zadužnicu na dalje koristi isključivo kao jamstvo za otklanjanje nedostataka.

3. Tužitelj tvrdi da je prema tuženiku imao nenamirenu tražbinu po osnovi naknade za izvršene VTR radove na objektu Postaje granične policije Slavonski Brod temeljem računa 37/1/1/2017 od 14. veljače 2017. u iznosu od 102.117,50 kn (prema dokumentaciji u spisu, od tog iznosa, nadzorni inženjer Mario Sloup je ovjerio radove u iznosu od 91.692,50 kn), slijedom čega je radi njenog namirenja podnio Financijskoj agenciji 11. svibnja 2017. zahtjev za naplatu tuženikovih bjanko zadužnica OV-4467/2016 na iznos od 50.000,00 kn i OV-4474/2016 na iznos od 100.000,00 kn (predanih mu po osnovi jamstva za osiguranje plaćanja) te je navedenu tražbinu u cijelosti naplatio (uvećanu troškove naplate u iznosu od 625,00 kn).

4. Nakon toga da je tuženik 15. svibnja 2017. podnio Financijskoj agenciji zahtjev za naplatu tužiteljeve bjanko zadužnice OV-4069/2016 na iznos od 250.000,00 kn, koja mu je dana kao jamstvo za otklanjanje nedostataka u jamstvenom roku, iako radovi tužitelja nisu imali nikakvih nedostataka, stoga da je tuženik tu bjanko zadužnicu tužitelja naplatio u punom iznosu 22. svibnja 2017. bez pravne osnove.

5. Stoga je tužitelj, kao odgovor na takvo postupanje tuženika, smatrajući da prema tuženiku ima novčanu tražbinu po osnovi povrata neosnovano naplaćenih

250.000,00 kn, s obzirom da je i dalje imao u svom posjedu tuženikove bjanko zadužnice predane mu po osnovi osiguranja plaćanja, 14. lipnja 2017. predao Financijskoj agenciji zahtjev za naplatu tuženikove bjanko zadužnice OV-4475/2016 na iznos od 100.000,00 kn te ranije bjanko zadužnice OV-4467/2016 u preostalom ne naplaćenom iznosu do 50.000,00 kn te je na taj način naplatio iznos od 148.167,43 kn.

6. Time da je naplatio dio tražbine povrata stečenog bez pravne osnove, a preostao je još dio u iznosu od 101.932,57 kn kojeg potražuje u ovom postupku s zateznim kamatama od 22. svibnja 2017. do isplate.

7. Tuženik u odgovoru na tužbu sadržajno navodi da tužitelj nije ispunio sve svoje ugovorne obveze, slijedom čega da je imao prema njemu tražbinu po toj osnovi, koju je mogao namiriti naplatom bjanko zadužnice za osiguranje dobrog izvršenja ugovora, a da ima prema tužitelju i tražbinu po osnovi utvrđenih nedostataka u izvedenim radovima te u drugom postupku potražuje od tužitelja naknadu štete zbog ne otklanjanja tih nedostataka, pri čemu da mu tužitelj nije nikada predao bjanko zadužnicu za otklanjanje nedostataka u jamstvenom roku, što je prema ugovoru bio dužan učiniti.

8. Na ročištu od 4. veljače 2020. tuženik podnosi protutužbu kojom traži od tužitelja da mu vrati neosnovano naplaćenih 148.167,43 kn temeljem njegovih bjanko zadužnica OV-4475/16 na iznos od 100.000,00 kn i OV-4476/2016 na iznos od 50.000,00 kn, budući da su te zadužnice predane tužitelju kao sredstvo osiguranja plaćanja izvedenih radova, ne za plaćanje bilo kakve navodne tražbine tužitelja.

9. U odgovoru na protutužbu tužitelj, u bitnom, navodi da su tuženikove bjanko zadužnice (OV-4474/2016 na iznos od 100.000,00 kn, OV-4475/2016 na iznos od 100.000,00 kn i OV-4467/2016 na iznos od 50.000,00 kn) osiguravale sve novčane tražbine tužitelja prema tuženiku iz Ugovora o radovima te da je on ima prema tuženiku tražbinu po osnovi cijene za izvedene radove, mada su neke od njih naplaćene upravo radi namirenja te tražbine, a neke su naplaćene zato što je tužitelj bio revoltiran prethodnom naplatom njegove bjanko zadužnice bez pravne osnove.

10. Tuženik se tijekom postupka nije mogao jasno očitovati na opetovane upite suda u pogledu tražbina koje su naplaćene podnošenjem na naplatu tužiteljeve bjanko zadužnice na iznos od 250.000,00 kn, ali je tvrdio da je prema tužitelju imao i tražbinu po osnovi neurednog ispunjenja ugovora, budući da su radovi imali nedostataka te su kasnili, a tužitelj je na zapisnik o primopredaji i okončanom obračunu prihvatio odgovornost za ugovornu kaznu zbog zakašnjenja, kao i za trošak za GK radove, i tražbinu po osnovi otklanjanja nedostataka u jamstvenom roku. Nakon brojnih izmjena činjeničnih navoda u tom pogledu, tuženik je izjavio da je od 250.000,00 kn, na kojih je glasila tužiteljeva bjanko zadužnica, 122.000,00 kn naplaćeno po osnovi ugovorne kazne zbog zakašnjenja s izvođenjem radova (ostatak tražbine po osnovi ugovorne kazne u iznosu od 122.000,00 kn da je prebijen s tražbinom tužitelja po osnovi naknade za izvršene radove u presudi ovog suda Povrv-2327/2017 od 19. travnja 2019.), a ostatak do 250.000,00 kn da je naplaćen po osnovi troškova sanacije nedostataka (koji da su ukupno iznosili 291.000,00 kn) te po osnovi troškova produljenog nadzora zbog kašnjenja u izvođenju radova (koji da su iznosili 59.000,00 kn) (zapisnik s ročišta od 27. siječnja 2021.).

11. Međutim, nakon toga je tuženik ponovno izmijenio činjenične navode u pogledu novčanih iznosa za koje tereti tužitelja. Tako je u podnesku od 4. veljače 2021. naveo da tužitelj određene radove nije bio u mogućnosti izvesti samostalno, već je za njihovo izvođenje koristio rad tuženikovih radnika, za koje usluge da mu je tuženik ispostavio račun na iznos od 105.840,00 kn . Tako da tužitelj nije izveo niti radove kabliranja klima komora, već je to za njega izveo tuženik po ponudi koju je tužitelj prihvatio, vrijednost kojih radova da iznosi 47.218,80 kn. Nadalje, da je tužitelju obračunao ugovornu kaznu, temeljem odredbe čl. 14. Ugovora o radovima, u iznosu od 224.328,00 kn (jamstvo za dobro izvršenje ugovora). Budući da tužitelj nije uredno izveo sve radove, dio tih radova da je umjesto njega izvelo društvo Cromax d.o.o., a trošak tih radova da tereti tužitelja (ukupan račun društva Cromax d.o.o. iznosi 150.506,13 kn, od čega da se 8.748,86 kn odnosi na radove tužitelja. Tuženik tvrdi da mu je zbog neurednog ispunjenja ugovornih obveza od strane tužitelja, investitor Republika Hrvatska (Ministarstvo unutarnjih poslova) naplatio ugovornu kaznu i troškove produljenog nadzora u ukupnom iznosu od 732.073,00 kn. Navodi da je snosio troškove otklanjanja nedostataka u radovima tužitelja u ukupnom iznosu od 255.455,50 kn prema priloženom troškovniku. Naposljetku, navodi da je zbog neurednog ispunjenja ugovornih obveza od strane tužitelja pretrpio štetu u ukupnom iznosu od 1.149.336,16 kn, a tužiteljevu bjanko zadužnicu u iznosu od 250.000,00 kn je naplatio da bi ublažio barem dio te štete.

12. Tijekom dokaznog postupka pročitani su zahtjev tuženika za naplatu bjanko zadužnice tužitelja od 15. svibnja 2017. (list 7. – 8. spisa), bjanko zadužnica tužitelja OV-4069/16 od 1. lipnja 2016. (list 10. – 10. spisa), izvadak iz prometa po računu tužitelja od 22. svibnja 2017. (list 11. spisa), Ugovor o radovima (list 12. – 17. spisa), tužiteljeve okončana situacija 36/17 od 14. veljače 2017. (list 18. – 39. spisa), dopis tužitelja od 6. svibnja 2017. upućen tuženiku (list 40. – 41. spisa), zahtjev tužitelja za naplatu bjanko zadužnica tuženika od 14. lipnja 2017. (list 42. spisa), bjanko zadužnica tuženika OV-4475/2016 od 4. svibnja 2016. (list 43. – 44. spisa), izvadak iz prometa po računu tužitelja od 14. lipnja 2017. (list 45. spisa), potvrda tužitelja o primitku bjanko zadužnica tuženika (list 85. spisa), potvrda o izvršenom bankovnom nalogu od 14. lipnja 2017. (list 86. spisa), popis nedostataka na PGP Slavonski Brod od 17. siječnja 2017. (list 87. – 88. spisa), zapisnik o pregledu nedostataka od 8. veljače 2017. (list 89. spisa), ispis e-mail korespondencije (list 90. – 92. i 95. – 101. spisa), zapisnik o pregledu nedostataka od 22. kolovoza 2017. (list 93. – 94. spisa), bjanko zadužnice tuženika OV-4474/2016, OV-4475/2016 i OV-4467/2016 od 4. svibnja 2016. (list 111. – 122. spisa), zahtjev tužitelja za naplatu bjanko zadužnica tuženika od 11. svibnja 2017. (list 123. – 128. spisa), račun tužitelja 37/1/1/2017 od 14. veljače 2017. – VTR radovi (list 129. spisa), obračun VTR radova ovjeren od strane nadzornog inženjera od 19. siječnja 2017. (list 130. spisa), ponude tužitelja za VTR radove korigirane od strane nadzornog inženjera (list 131. – 143. spisa), zapisnik o primopredaji i okončanom obračunu od 24. siječnja 2017. (list 161. – 162. i 263. – 264. spisa), zapisnik o pregledu nedostataka od 13. ožujka 2020. (list 174. – 175. spisa), ugovorni troškovnik s napomenama Gloga o nedostacima (list 176. – 213. i 220. – 261. spisa), račun tužitelja od 28. veljače 2017. za uslugu pomoći njegovih djelatnika tužitelju (list 262. spisa), ispis e-mail korespondencije (list 265. spisa), ponuda tuženik za naknadu za ispomoć njegovih radnika s ispisom radnih sati (list 266. – 271. spisa), račun tuženika od 28. veljače 2017. za dodatne GK radove (list 272. spisa), račun i ponuda Cromax d.o.o. (list 273. – 276. spisa), ponuda tuženika od 21. rujna 2016. za kabliranje klima komora

(list 277. spisa), tuženikov troškovnik otklanjanja nedostataka (list 278. – 283. spisa), zapisnik o okončanom obračunu od 29. prosinca 2016. (list 284. – 286. spisa), dopisi tuženika upućeni tužitelju 29. srpnja 2016. i 4. listopada 2016. (list 287. – 288. spisa), ispis e-mail korespondencije (list 289. – 293. spisa), dopis tuženika od 23. ožujka 2017. – prigovor o nedostacima (list 295. spisa), dopis MUP RH od 17. ožujka 2017. (list 296. – 297. spisa), presuda ovog suda Povrv-2327/2017 od 19. travnja 2019. (list 339. – 351. spisa) i presuda VTSRH, Pž-4715/2019-3 od 19. travnja 2021. (list 352. – 361. spisa), pisana izjava svjedoka Marka Novaka javnobilježnički ovjerena (list 312. – 314. spisa), rješenje ovog suda, St-3077/2022-8 od 16. studenog 2022. o otvaranju predstečajnog postupka nad tuženikom (list 366. – 369. spisa), rješenje ovog suda, St-3077/2022-240 od 6. lipnja 2024. o potvrdi izmijenjenog plana restrukturiranja/predstečajnog sporazuma (list 370. – 514. spisa), rješenje ovog suda, St-3077/2022-88 od 31. srpnja 2023., o utvrđenim i osporenim tražbinama (list 515. – 535. spisa), plan restrukturiranja tuženika (list 536. – 835. spisa), prijava tražbine tužitelja u predstečajnom postupku (list 836. – 925. spisa), rješenje o ispravku ovog suda, St-3077/2022-246 od 21. lipnja 2024. s potvrdom pravomoćnosti (list 928. – 932. spisa), potvrda pravomoćnosti rješenja o potvrdi predstečajnog sporazuma (list 933. – 934. spisa), saslušani su svjedoci Mario Sloup (list 330. – 332. spisa) i Mladena Gloga (list 332. spisa) i izveden je dokaz strojarskim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku Damiru Majeriću (list 1091. – 1190. spisa – pisani nalaz i mišljenje, list 1191. – 1341. – dokumentacija koju je vještak pribavio za potrebe vještačenja, list 1354. – 1355. – usmeni iskaz vještaka).

13. Ocjenom izvedenih dokaza, sukladno odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine, broj: 53/1991., 91/1992., 112/1999., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 2/2007. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 84/2008., 123/2008., 57/2011., 25/2013., 28/2013., 89/2014. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 70/2019., 80/2022., 114/2022., 155/2023., 146/2025., dalje u tekstu: ZPP), sud je zaključio da je tužbeni zahtjev neosnovan, a protutužbeni zahtjev osnovan.

14. Predmet spora i po tužbenom i po protutužbenom zahtjevu jest povrat novčanog iznosa naplaćenog temeljem bjanko zadužnica, temeljem tvrdnje da su zadužnice naplaćene u svrhu za koju nisu izdane, odnosno naplaćene su radi ostvarenja tražbina koje te zadužnice nisu osiguravale.

15. Među strankama je sporno za koju svrhu su bjanko zadužnice izdane te jesu li naplaćene upravo u tu svrhu.

16. <u>U odnosu na protutužbeni zahtjev</u>

17. Odredbe čl. 5. Ugovora o radovima govore o rokovima i načinu plaćanja ugovorene cijene za izvedene radove.

18. Tako je u odredbi čl. 5. st. 11. Ugovora o radovima navedeno da će naručitelj (ovdje tuženik) dostaviti izvođaču (ovdje tužitelju) kao osiguranje plaćanja solemnizirane bjanko zadužnice koje glase na iznos od 250.000,00 kn s rokom važenja do isplate ukupne ugovorene cijene.

19. Po toj osnovi je tuženik izdao tužitelju 3 bjanko zadužnice. Prvu do iznosa od 100.000,00 kn, solemniziranu od strane Javnog bilježnika Marijana Miškovića, broj

potvrde OV-4474/2016 od 4. svibnja 2016., drugu do iznosa od 100.000,00 kn, solemniziranu od strane Javnog bilježnika Marijana Miškovića, broj potvrde OV-4475/2016 od 4. svibnja 2016. i treću do iznosa od 50.000,00 kn, solemniziranu od strane Javnog bilježnika Marijana Miškovića, broj potvrde OV-4467/2016 od 4. svibnja 2016.

20. Dakle, te bjanko zadužnice ne osiguravaju bilo kakvu novčanu tražbinu tužitelja prema tuženiku, već samo tražbinu po osnovi isplate ugovorene cijene za ugovorene radove.

21. Tužitelj je bjanko zadužnicu OV-4474/2016 na iznos od 100.000,00 kn te dio zadužnice OV-4467/2016 na iznos od 50.000,00 kn (u visini od 2.769,68 kn) koristio radi naplate tražbine po osnovi isplate ugovorene cijene za ugovorene radove u iznosu od 102.117,50 kn (zahtjev FINA-i od 11. svibnja 2017.).

22. Međutim, ostatak bjanko zadužnice OV-4467/2016 u preostalom iznosu od 47.230,32 kn te bjanko zadužnicu OV-4475/2016 u iznosu od 100.000,00 kn, tužitelj nije koristio za naplatu tražbine po osnovi ugovorene cijene za izvršene radove (mada iz pravomoćne presude ovog suda Povrv-2327/2017 od 19. travnja 2019., djelomično potvrđene i preinačene presudom VTSRH, Pž-4715/2019-3 od 19. travnja 2021., proizlazi da je tužitelj imao i po toj osnovi tražbinu prema tuženiku u iznosu od 281.188,95 kn), već za povrat novčanih iznosa za koje smatra da je tuženik stekao bez pravne osnove protuugovornom naplatom njegove bjanko zadužnice.

23. Stoga je nedvojbeno da je tužitelj iskoristio navedene instrumente osiguranja plaćanja za namirenje (navodne) tražbine koju ti instrumenti nisu osiguravali. Tužitelj je naplatom iznosa od 148.167,43 kn temeljem tuženikovih bjanko zadužnica OV-4475/16 na iznos od 100.000,00 kn i OV-4476/2016 na iznos od 50.000,00 kn izdanih za osiguranje plaćanja ugovorene cijene za izvedene radove, naplatio tražbinu povrata stečenog bez osnove, što znači da je iznos od 148.167,43 kn/19.665,20 EUR on sam stekao bez pravne osnove.

24. Kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi (čl. 1111. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, broj: 35/2005., 41/2008., 125/2011., 78/2015., 29/2018., 126/2021., 114/2022., 156/2022., 145/2023., 155/2023., 69/2026., dalje u tekstu: ZOO).

25. Kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva (čl. 1115. ZOO-a).

26. Stoga je tužitelj po protutužbi tuženika dužan vratiti tuženiku iznos od 148.167,43 kn/19.665,20 EUR s zateznim kamatama od dana stjecanja, 14. lipnja 2017. (izvadak prometa po računu tužitelja – list 45. spisa), budući da je tužitelj znao da mu bjanko zadužnice nisu dane za ono što ih naplaćuje pa se smatra nepoštenim stjecateljem.

27. Zatezne kamate obračunavaju se po stopi određenoj odredbom čl. 29. st. 2. ZOO-a u dijelu koji se odnosi na izvanugovorna potraživanja.

28. U odnosu na tužbeni zahtjev

29. Napominje se da je tijekom trajanja predmetnog postupka nad tuženikom otvoren predstečajni postupak, rješenjem ovog suda St-3077/2022-8 od 16. studenog 2022., čime je došlo do prekida predmetnog parničnog postupka po samom zakonu (čl. 68. st. 1. ZPP-a).

30. Naime, postupak po tužbi vodi se o novčanoj tražbini povrata stečenog bez pravne osnove koja je nastala prije otvaranja predstečajnog postupka pa se radi o tražbini na koju predstečajni postupak utječe (čl. 65. st. 3. u vezi čl. 66. SZ-a), a time predstečajni postupak utječe i na ovu parnicu.

31. Parnični postupci u vezi s tražbinama na koje predstečajni postupak utječe mogu se nastaviti nakon sklopljenog predstečajnog sporazuma u odnosu na tražbine ili dio tražbina koje su u predstečajnom postupku osporene te nakon pravomoćnosti rješenja o obustavi predstečajnog postupka (čl. 68. st. 1. SZ-a).

32. Predstečajni sporazum između tuženika i njegovih vjerovnika pravomoćno je potvrđen rješenjem ovog suda, St-3077/2022-240 od 6. lipnja 2024.

33. Tužitelj je u predstečajnom postupku prijavio tražbinu koja je predmet tužbenog zahtjeva – glavnicu u iznosu od 101.932,57 kn i zatezne kamate u iznosu od 42.097,65 kn, dakle, ukupno 144.030,22 kn/19.116,10 EUR.

34. Njegova tražbina je u cijelosti osporena od strane tuženika i predstečajnog povjerenika, jer je ista predmet parničnog postupka (rješenje o utvrđenim i osporenim tražbinama ovog suda, St-3077/2022-88 od 31. srpnja 2023., stavak II.a – osporene tražbine za koje ne postoji ovršna isprava – točka 396.).

35. Prema rješenju o potvrdi predstečajnog sporazuma tužiteljeva ukupno osporena tražbina iznosi 19.116,10 EUR/144.030,22 kn. U slučaju otklanjanja osporavanja, tražbina će biti namirena na način da vjerovnik otpušta dužniku dio ukupno utvrđene tražbine pravomoćnom sudskom odlukom u visini od 60%, a preostalih 40% iznosa tražbine utvrđene pravomoćnom sudskom odlukom namiriti će na način kako se navodi u tom rješenju.

36. U rješenju o utvrđenim i osporenim tražbinama tužitelj je, kao i ostali vjerovnici osporenih tražbina za koje ne postoji ovršna isprava, upućen na nastavak već pokrenute parnice protiv dužnika radi utvrđenja osporene tražbine, u roku od 8 dana od pravomoćnosti rješenja o potvrdi predstečajnog sporazuma (čl. 48. st. 1. i 6. SZ-a).

37. S obzirom da je rješenje o potvrdi predstečajnog sporazuma postalo pravomoćno 8. srpnja 2024., a da je tužitelj podnio prijedlog za nastavak predmetne parnice i prije njegove pravomoćnosti (prijedlog za nastavak podnesen je 12. lipnja 2024.), to su se ispunile pretpostavke za nastavak predmetnog parničnog postupka u pogledu zahtjeva iz tužbe (s obzirom da sud nije donosio formalno deklaratorno

rješenje o prekidu postupka, nije donosio niti formalno rješenje o nastavku postupka, ali je postupak faktično nastavljen u trenutku ispunjenja za to propisanih pretpostavki).

38. U podnesku od 2. lipnja 2026. tužitelj je izvršio nužnu objektivnu preinaku tužbe, kojoj se tuženik ne može protiviti, na način da umjesto isplate, zahtijeva utvrđenje osnovanosti osporene tražbine u iznosu od 19.116,10 EUR/144.030,22 kn, kao tražbine skupine vjerovnika neosiguranih tražbina za koje ne postoji ovršna isprava iz rješenja ovog suda, St-3077/2022-240 od 6. lipnja 2024.

39. Tužitelj smatra da je tuženik naplatio njegovu bjanko zadužnicu do iznosa od 250.000,00 kn, solemniziranu od strane Javnog bilježnika Nike Bagarića, broj potvrde OV-4069/2016 od 1. lipnja 2016., u svrhu za koju ista nije izdana, dakle, bez pravne osnove.

40. Tužitelj je predmetnu bjanko zadužnicu prvotno dao po osnovi jamstva za uredno ispunjenje Ugovora o radovima. Pod urednim ispunjenjem ugovora podrazumijevalo se izvršenje svih tužiteljevih obveza kao izvođača (čl. 17. st. 1., 2. i 3. Ugovora o radovima).

41. Tužitelj je prema Ugovoru o radovima bio dužan, prije svega, izvršiti sve ugovorene radove, u kvaliteti (prema pravilima struke) i kvantiteti kako je ugovoreno te u ugovorenim rokovima.

42. S obzirom da se je Ugovorom o radovima tužitelj kao izvođač (podizvođač) obvezao za tuženika kao naručitelja (glavnog izvođača) izvesti radove na vodovodu i odvodnji te strojarske radove na objektu Postaje granične policije Slavonski Brod (čl. 1. st. 2. Ugovora o radovima), predmetni ugovor ima pravnu narav ugovora o djelu, u smislu odredbe čl. 590. ZOO-a.

43. Kod ugovora o djelu izvođač odgovara za utvrđene nedostatke djela te u tom slučaju, pod uvjetom pravovremene obavijesti, naručitelj ima pravo zahtijevati otklanjanje nedostataka, a ako ih izvođač ne otkloni, naručitelju pripada, po njegovu izboru, pravo na sniženje naknade ili raskid ugovora te pravo na naknadu štete (čl. 608. ZOO-a).

44. Ako je izvođač odbio otkloniti nedostatke pa ih je naručitelj morao otkloniti po trećim osobama, troškove takvog otklanjanja naručitelj može potraživati od izvođača kao naknadu obične štete ili, ako je već u cijelosti platio naknadu za izvedene radove, kao razmjerno sniženje već isplaćene cijene.

45. Stoga, ako su radovi koje je tužitelj izvodio imali nedostataka te ako nisu izvedeni pravovremeno, tada tužitelj nije uredno ispunio svoje ugovorne obveze i ako je uslijed toga tuženik trpio štetu (troškovi otklanjanja nedostataka po drugim izvođačima, troškovi produljenog nadzora i sl.) ili je imao prema tužitelju tražbinu po osnovi ugovorne kazne zbog zakašnjenja (pod uvjetom da je po primitku zakašnjelo izvedenih radova bez odgađanja priopćio tužitelju da zadržava svoje pravo na ugovornu kaznu – čl. 353. st. 5. ZOO-a), tada je tuženik imao pravnu osnovu za podnošenje na naplatu predmetne bjanko zadužnice izdane u svrhu jamstva za uredno izvršenje ugovora.

46. Prilikom dostave okončane situacije tužitelj je bio dužan tuženiku dati jamstvo za otklanjanje nedostataka u jamstvenom roku u obliku solemnizirane bjanko zadužnice na iznos od 250.000,00 kn (čl. 17. st. 6. i 7. Ugovora o radovima).

47. Nije sporno da tužitelj nije dao tuženiku posebnu bjanko zadužnicu kao jamstvo za otklanjanje nedostataka u jamstvenom roku, već mu je u dopisu od 6. svibnja 2017. izjavio da bjanko zadužnicu koju mu je izdao kao jamstvo za uredno izvršenje ugovora može zadržati u svrhu jamstva za otklanjanje nedostataka u jamstvenom roku, ali da ju od tada može koristiti isključivo u ovu drugu svrhu.

48. Napominje se da tužitelj ne može jednostrano mijenjati tražbinu radi čijeg je osiguranja izdana bjanko zadužnica.

49. Ako je tuženik, do izdavanja okončane situacije, imao prema tužitelju neku tražbinu zbog neurednog ispunjenja ugovora (naknada štete - troškovi otklanjanja nedostatka, troškovi produljenog nadzora, ugovorna kazna i sl.), tada je tuženik bio ovlašten predmetnu bjanko zadužnicu tužitelja (koja je prvotno izdana kao jamstvo urednog izvršenja ugovora) iskoristiti radi naplate tih tražbina, bez obzira što je već nastupio događaj (izdavanje okončane situacije) nakon kojeg je tužitelj bio dužan izdati i bjanko zadužnicu za otklanjanje nedostataka u jamstvenom roku.

50. Izjava tužitelja iz dopisa od 6. svibnja 2017. može imati samo značaj proširenja pravne osnove već predane bjanko zadužnice i za slučajeve otklanjanja nedostataka u jamstvenom roku, a na tuženiku je bilo da na to pristane ili ne.

51. U svakom slučaju, tražbine tuženika po osnovi nedostataka u izvedenim radovima, kao što su naknada štete u vidu plaćenih troškova otklanjanja nedostataka po trećim osobama ili plaćenih troškova produljenog nadzora za vrijeme otklanjanja tih nedostataka, pokrivene su kako bjanko zadužnicom koja je izdana kao jamstvo za uredno izvršenje ugovora, tako i zadužnicom koja je izdana kao jamstvo za otklanjanje nedostataka u jamstvenom roku.

52. Navodne tražbine tuženika prema tužitelju za pružene usluge izvođenja radova (u situacijama kada tužitelj nije imao dovoljno ljudskih resursa da radove odradi sam pa je u tu svrhu angažirao tuženika da mu pomogne, za što mu je tuženik dao ponudu i ispostavio račun za svoje usluge) nisu pokrivene niti jednom od navedenih bjanko zadužnica, budući da se radi o posebnom ugovornom odnosu s obrnutim ugovornima ulogama, u kojem je tužitelj naručitelj, a tuženik izvođač radova.

53. Isto tako, navedenim bjanko zadužnicama nisu pokrivene navodne tražbine tuženika za cijenu koju je platio trećim osobama (Cromax d.o.o.) za radove koje je trebao izvesti tužitelj. Ovo stoga, što ako tužitelj neke radove nije izveo, onda mu ih tuženik nije dužan niti platiti, ali ne može trošak naknade koju je za te iste radove platio nekom drugom, naplatiti tužitelju kao naknadu štete. O šteti bi se radilo samo da je ovaj drugi izvođač bio skuplji od tužitelja pa bi tuženik mogao potraživati razliku u cijeni, ali tuženik to tako ne obrazlaže, niti dokazuje.

54. Dakle, tuženik je primljenu bjanko zadužnicu tužitelja mogao osnovano podnijeti na naplatu zbog zbog ostvarenja tražbine po osnovi ugovorne kazne (od ukupnog iznosa ugovorne kazne od 224.328,00 kn, temeljem bjanko zadužnice da je naplaćeno

122.000,00 kn), zbog ostvarenja tražbine naknade štete u vidu plaćenih troškova produljenog nadzora zbog kašnjenja u izvođenju radova (investitor da je tuženiku po osnovi ugovorne kazne i troškova produljenog nadzora zbog kašnjenja radova naplatio ukupno 732.073,00 kn, od čega da se iznos od 59.000,00 kn odnosi na tužitelja) i zbog ostvarenja tražbine naknade štete u vidu plaćenih troškova sanacije nedostataka u radovima tužitelja (tuženik najprije na ročištu od 27. siječnja 2021. navodi da su ti troškovi iznosili 291.000,00 kn, da bi u podnesku od 4. veljače 2021. naveo da su isti iznosili 255.455,50 kn).

55. Radi utvrđenja da li je tužitelj svojom krivnjom kasnio s izvođenjem radova, ako jest, koliko dana je iznosilo kašnjenje i koliko bi iznosila ugovorna kazna za to zakašnjenje u izvođenju radova prema sklopljenom Ugovoru o radovima, kao i da li su u radovima koje je izvodio tužitelj postojali nedostaci, kakva je bila narav tih nedostataka (radi li se o vidljivim ili skrivenim nedostacima, radi li se o nedostacima koji su posljedica postupanja protivno izričitim pravilima struke), je li tuženik pravovremeno prigovorio navedenim nedostacima, tko je otklonio navedene nedostatke i koliko je koštalo njihovo otklanjanje, sud je izveo dokaze saslušanjem svjedoka te građevinskim vještačenjem.

56. Svjedok Mario Novak predao je sudu pisanu izjavu ovjerenu od strane javnog bilježnika, čijoj vjerodostojnosti stranke nisu prigovarale, a niti sud nije našao razloga da svjedoka usmeno saslušava. Mario Novak navodi da je on imao ulogu glavnog nadzornog inženjere koji je imenovan od strane investitora – RH, MUP – tako da je on rad tužitelja nadzirao tek posredno, kroz nadzor nad radovima glavnog izvođača, ovdje tuženika. Naveo je da su u strojarskim radovima, koje je faktično izvodio tužitelj, postojali određeni nedostatci, ali da su isti u konačnici otklonjeni te da ih je investitor u cijelosti priznao. Istaknuo je da je glavni izvođač, ovdje tuženik, prekoračio ugovoreni rok za izvođenje radova za oko 6 mjeseci, zbog čega mu je naplaćena ugovorna kazna na iznos okončane situacije u iznosu od oko 700.000,00 kn. Glavni razlozi kašnjenja s izvođenjem radova da su bili određeni nedostaci u samom projektu, nedostatak ljudstva te manjak opreme na strani glavnog izvođača. Prema njegovom mišljenju radovi nisu kasnili samo zbog strojarskih radova, već i zbog radova svih drugih podizvođača, ali da su i strojarski radovi jednim dijelom pridonijeli kašnjenju. Kao jedan od bitnih razloga u "zapinjanju" strojarskih radova vidio je u nedostatku komunikacije između imenovanog voditelja strojarskih radova od strane tuženika i tužitelja, budući da je tužitelj sa tehničkog aspekta odrađivao svoje radove, ali voditelj strojarskih radova nije bio dovoljno prisutan na gradilištu te nije usmjeravao tužitelja u kontekstu projektiranog rješenja i organizacije izvođenja svih drugih radova. Od nedostataka strojarskih radova izdvojio problem pristupa klima jedinicama radi servisiranja, ali da to nije odgovornost izvođača strojarskih radova, već projektanta. Naknadno da je izrađen drugačiji projekt te je tuženik bio taj koji je prema tom novom projektu otklonio problem pristupa klima jedinicama te mu je investitor to posebno i platio.

57. Svjedok Mario Sloup u svom usmenom iskazu navodi, u bitnom, da je on bio zaposlen kod tuženika od 2011. do 1. svibnja 2017. te da je bio voditelj projekta izvođenja radova na zgradi Postaje granične policije u Slavonskom Brodu, na kojem je tuženik bio glavni izvođač, a tužitelj je bio jedan od podizvođača, koji je bio angažiran za izvođenje radova vodovoda i odvodnje te strojarskih radova. Tužitelj da je tužitelj bio jedini podizvođač koji je bio angažiran za izvođenje tih radova. U radovima koje je izvodio tužitelj da je uočeno dosta nedostataka, kojima je prigovarano kako tijekom

gradnje, tako i nakon izvršene primopredaje, a u 5 mjeseci koliko je, dok je svjedok bio voditelj tog projekta, tužitelj pozivan da pristupi otklanjanju uočenih nedostataka, da tužitelj to nije bio u stanju učiniti, zbog čega da ih je tuženik morao sam otkloniti kako bi objekt mogao predati investitoru. Potvrdio je da je on sastavljao e-mailove od 20. i 24. travnja 2017. (list 90. – 92. spisa) koji sadrže popis i opis nedostataka po pojedinim podizvođačima. Prema njegovom sjećanju, mimo tih nedostataka koji se u tamo sadržanoj tablici, u tom trenutku nisu uočeni drugi nedostaci koji bi se mogli staviti na teret tužitelju. Nakon čitanja zapisnika o pregledu nedostataka od 22. kolovoza 2017. (list 93. – 94. spisa), a koji je sastavljan nakon što je svjedok prestao biti radnik tuženika, svjedok je uočio da su nedostaci koji su ostali neotklonjeni od strane tužitelja bili manjeg opsega, ali nije mogao procijeniti koliko bi iznosio trošak njihova otklanjanja. Nije se mogao sjetiti da li je u vrijeme dok je on radio na projektu uočen nedostatak s izolacijom cjevovoda hladne vode, ali su prema njegovom sjećanju postojali mnogi nedostaci, od onih koji su bili banalne naravi do onih koji su bili ozbiljniji. Nakon što mu je predočena tablica naziva VTR strojarski radovi – PGP Slavonski Brod i VTR vodovod i odvodnja – PGP Slavonski Brod, potvrdio je da je iste on sastavljao 19. siječnja 2017., da je on korigirao cijene na ponudama tužitelja koje su spomenute u tim tablicama (list 131. – 143. spisa), a nakon što je usporedio datume na tim ponudama s datumom sastavljanja predmetnih tablica, pretpostavio je da je tablicu tih radova sastavljao nakon dovršetka tih radova, prije okončanog obračuna te je time priznao tužitelju da je radove u toj količini izveo. Sjećao se je da je tužitelj kasnio s izvođenjem radova između 3-5 mjeseci i da je on pretežito bio kriv za to kašnjenje, budući da tužitelj nije znao samostalno izvesti radove na ventilaciji objekta zbog čega je tražio druge podizvođače za izvođenje tih radova i to je značajno otegnulo dovršetak radova na predmetnom objektu. Tužitelj da je radove na ventilaciji ostavio za sam kraj, a na radovima koje je prije toga izvodio nije pratio ugovorenu tehnologiju izvođenja strojarskih radova pa kada je u konačnici došao do radova na ventilaciji, da je shvatio da će morati skinuti oko 30% već postavljenih strojarskih instalacija, a što da je također dovelo do kašnjenja u izvođenju radova.

58. Svjedok Mario Glog u svom usmenom iskazu navodi da je zaposlen kod tuženika od 2006. te da je njegov posao izvođenje strojarskih radova na terenu, dakle, da on nije zadužen za pregled radova drugih podizvođača, niti da iste upozorava na uočene nedostatke. Usred izvođenja radova na objektu Postaje granične policije u Slavonskom Brodu da ih je tužitelj pozvao da mu pomognu pri izvođenju strojarskih radova, što da su i učinili prilikom montaže ventil konvektora i klima komora. U izvođenju tih radova tužitelju je pomagalo 4-ero tuženikovih radnika u trajanju od 20 dana, između 8-10 sati dnevno. Nakon što je objekt pušten u pogon, tijekom prve sezone grijanja, da su uočeni određeni nedostaci koje su otklanjali radnici tuženika, a najveći nedostatak prida je bio problem s izolacijom cjevovoda, zbog kojeg je dolazilo do kondenzacije te je ta tekućina namakala stiropor koji je bio sastavni dio postavljenog stropa, zbog čega je prijetila opasnost od urušavanja. Nije imao saznanja da li je tuženik prethodno pozivao tužitelja da on otkloni te nedostatke, budući da to nije dio opisa njegovog radnog mjesta, ali je bio siguran da je tuženik bio taj koji je otklonio te nedostatke. Nakon što su mu predočeni list 176. – 213. spisa potvrdio je da se radi o troškovniku strojarskih radova na kojemu je on rukom napisao napomene u pogledu nedostataka prilikom izvođenja određene stavke strojarskih radova te troškova koji su bili potrebni za njihovo otklanjanje.

59. Sud nije izveo dokaz saslušanjem svjedoka Ivana Stjepića, jer mu nije bilo moguće uručiti poziv na adresama kojima je sud raspolagao, niti saslušanjem tužitelja, budući da je sam tužitelj odustao od tog dokaznog prijedloga.

60. Iz iskaza svjedoka sud je utvrdio da su određeni nedostaci u radovima tužitelja postojali, mada su svi u konačnici otklonjeni, ali nije jasno je li baš sve te nedostatke otklonio tuženik ili je neke otklonio i tužitelj te nije jasno koliko su iznosili troškovi otklanjanja nedostataka tužitelja, a koje bi tuženik mogao od tužitelja potraživati kao naknadu štete. Osim toga, nije jasno u kojem omjeru je tužitelj pridonio ukupnom kašnjenju radova, a time niti koji dio tuženiku ukupno naplaćene ugovorne kazne bi on trebao snositi.

61. Stoga je sud, s obzirom da ne raspolaže odgovarajućim stručnim znanjem, odredio izvođenje dokaza strojarskim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku Davoru Majeriću, dipl. ing. strojarstva, s zadatkom utvrđenja:
- da li su radovi koje je tužitelj izvodio temeljem Ugovora o radovima na građevini Postaje granične policije Slavonski Brod (radovi na vodovodu i odvodnji te strojarski radovi) imali nedostataka,
- ako jesu, kakva je bila narav tih nedostataka (jesu li se mogli uočiti uobičajenim pregledom /vidljivi nedostaci/ ili nisu /skriveni nedostaci/, da li se je radilo o nedostacima koji su posljedica postupanja protivno sklopljenom ugovoru, prisilnim propisima i pravilima struke),
- jesu li ti nedostaci otklonjeni od strane tuženika ili osoba koje je tuženik angažirao te, ako jesu, koliko su iznosili troškovi otklanjanja tih nedostataka,
- je li tužitelj kasnio s izvođenjem radova te, ako jest, koliko dana i koliko bi iznosila ugovorna kazna za to kašnjenje, u smislu odredbe čl. 14. Ugovora o radovima.

62. Vještak Majerić na početku izlaganja navodi da je uspio stupiti u kontakt s investitorom i od njega pribaviti određenu dokumentaciju, kao i s projektantom i nadzorom te tužiteljem, međutim, da mu je tužitelj izjavio da nikakvu relevantnu dokumentaciju više ne posjeduje, dok s tuženikom, unatoč brojnim pokušajima, nije uspio uspostaviti kontakt, dakle, tuženik nije nikada odgovorio na niti jedan od njegovih zahtjeva za dostavom određenih podataka i dokumentacije. S obzirom da je tužitelj izjavio da je građevinsku knjigu s ovjerama nadzornog inženjera, ateste, zapisnike o tlačnim probama i probnom radu dostavio tuženiku, da mu isti nisu nikad vraćeni, a da tuženik nije odgovorio na upite vještaka, to vještak tu važnu dokumentaciju nije imao na raspolaganju prilikom izrade nalaza i mišljenja.

63. Vještak Majerić, nadalje, navodi da predmetni objekt Postaje granične policije Slavonski Brod nije pregledao, ali da to u ovom trenutku ne bi imalo niti smisla, budući da tuženik tvrdi da je zamijenio svu izolaciju cjevovoda koju je postavljao tužitelj, slijedom čega da se više danas ne može utvrditi u kakvoj je stanju ta izolacija bila u trenutku primopredaje radova.

64. Napominje da je u svrhu ocjene opravdanosti novčanih zahtjeva tuženika prema tužitelju po osnovi nedostataka utvrđivao postoji li dokumentiran tehnički nedostatak, radi li se o nedostatku u radovima tužitelja, je li taj nedostatak otklonjen po tuženiku ili trećoj osobi, postoji li račun, nalog, obračun ili drugi dokaz stvarnog troška te postoji li veza između konkretnog nedostatka, konkretnog rada sanacije i konkretnog iznosa.

Ako bi nedostajao bilo koji od tih elemenata, vještak smatra da se taj navodni trošak ne može pripisati tužitelju.

65. Pregledom koordinacijskih zapisnika i zapisnika o pregledu nedostataka od 22. kolovoza 2017. vještak utvrđuje da je tužitelju prigovarano po pitanju nedostataka u pogledu izolacije crnih cijevi, kondenzacije i korozije, izolacije iznad evakuacijskih puteva, odvoda kondenzata ventilokonvektora u kontra padu, glikola u rashladnom sustavu te klima komora i regulacije.

66. Dakle, tužitelju je prigovoreno da se termoizolacija crnih cijevi izvodi nepropisno, jer se izolacija navlači na cijevi koje prethodno nisu antikorozivno zaštićene odnosno obojene. Posebno se navodi da takva izvedba može dovesti do kondenzacije i korozije, budući da kroz cijevi u pojedinim režimima teče hladan, a u drugim režimima topao medij. U zapisniku o nedostacima od 22. kolovoza 2017. se navodi da je obilaskom otvorenih dijelova spuštenog stropa utvrđeno da na više mjesta izolacija cjevovoda nije dobro ili nije uopće izvedena. U kasnijem zapisniku od 13. ožujka 2020. se navodi da je sanacija izolacije hladnih cjevovoda dovršena i da nema vidljivih tragova kondenzata, ali da stanje treba provjeriti kroz ogrjevnu i narednu rashladnu sezonu.

67. Vještak navodi da takvo postupanje izvođača (izoliranje crnih cijevi prije antikorozivne zaštite predstavlja postupanje protivno pravilima struke, koje može kasnije dovesti do kondenzacije i korozije, osobito kod cjevovoda hladnog medija, da je dio tog nedostatka mogao biti vidljiv stručnom nadzoru tijekom izvođenja radova, dok se je kasnije kondenzacija spuštenog stropa mogla pokazati tek u radu sustava, što znači da je ista predstavljala skriveni nedostatak). S obzirom da je ugovornim troškovnikom predviđena FEF elastomerna izolacija prema EN 14304 i EN 13501-1, funkcijom parne brane, vještak navodi da projektna specifikacija nije bila sama po sebi pogrešna, slijedom čega da su uzroci nedostataka vjerojatno u izvedbi strojarskih radova. Međutim, da nije dostavljen račun, nalog, sanacijski troškovnik ili drugi obračun koji bi navodni trošak sanacije povezao s konkretnim lokacijama.

68. Nadalje, što se tiče prigovora u pogledu izolacije cijevi iznad evakuacijskih puteva vještak je naveo da je prema ugovornom troškovniku određene cjevovode ili kanale usred evakuacijskih puteva trebalo izolirati negorivim materijalom (mineralnom vunom u aluminijskom plaštu), sukladno zahtjevima zaštite od požara. Međutim, da je projektant potvrdom od 27. listopada 2017. dao suglasnost na određena odstupanja od troškovnika. Tako da je odobrio da se umjesto izolacije mineralnom vunom obloženom aluminijskom folijom, ugradi izolacija od tvrdo prešane mineralne vune u aluminijskoj foliji, što da je tužitelj i učinio, tako da se samo odstupanje od projekta po ovom pitanju ne može smatrati nedostatkom.

69. Što se tiče prigovora da je odvod kondenzata ventilokonvektora u hodniku prizemlja, kod prostorija za zadržavanje, izveden u kontra padu, vještak navodi da je kontra pad tehnički nedostatak, jer otežava ili onemogućava pravilno otjecanje kondenzata, a može dovesti do zadržavanja vode, curenja ili vlaženja okolnih konstrukcija. Međutim, da mu nije dostavljen nikakav račun , sanacijski nalog ili potvrda iz kojih bi proizlazilo tko je taj nedostatak otklonio i uz koji trošak.

70. Što se tiče prigovora da je mjerenjem utvrđena nedovoljna koncentracija glikola u rashladnom sustavu pa da sustav treba dopuniti glikolom do potrebne razine, vještak

navodi da nedovoljna razina glikola nije vidljiva vizualnim pregledom, već se ista utvrđuje mjerenjem, a da njemu nije dostavljena odgovarajuća dokumentacija o tom mjerenju, niti je dokazan uzrok tog stanja, a niti tko je i po kojoj cijeni izvršio dopunu glikola, slijedom čega da se taj trošak ne može pripisati tužitelju.

71. U pogledu prigovora s funkcioniranjem klima komora vještak navodi da nije dokazao da su problemi (automatska regulacija i sl.) bili strojarske naravi, jer da funkcionalnost klima komora može ovisiti i o elektroinstalacijama (za koje radove je tuženik angažirao drugog podizvođača), automatici, regulaciji, projektantskom rješenju, servisu i probnom radu. Stoga da se niti nedostatak, niti njegovo otklanjanje (u nepoznatom iznosu) mogu pripisati na teret tužitelja.

72. U odnosu na prigovor da određeni ventilokonvektori ne rade (na hodniku kata te u uredu 3 na katu) vještak navodi da se i tu isprepliću razne specijalnosti pa da uzrok nefunkcionalnosti može biti u strojarskom radu (dobave, ugradnje, hidrauličkog spajanja, odvoda kondenzata i puštanja u rad), ali i u elektro napajanju, regulaciji, termostatu, automatici, korisničkom rukovanju te servisom. S obzirom da nema isprave iz koje bi se mogao utvrditi uzrok te nefunkcionalnosti, a niti račun iz kojeg bi se mogla utvrditi visina troška njenog otklanjanja, to da se taj nedostatak ne može pripisati tužitelju.

73. Što se tiče prigovora u dopisima tuženika u pogledu sanitarne i strojarske opreme, uključujući bojlere, pumpe, radijatore, pisoare i drugu sanitarnu opremu, vještak navodi da ti prigovori nisu razrađeni, slijedom čega da se isti ne mogu pripisati na teret tužitelju.

74. Iako je tužitelju u zapisniku od 24. siječnja 2017. prihvatio trošak za GK radove, vještak navodi da gips-kartonski radovi ne spadaju u strojarske radove, osim ako su bili posljedica strojarskih instalacija ili su posebno ugovoreni kao povezani trošak, ali i da prihvaćanje takvog troška može biti relevantno samo za jasno određene GK stavke.

75. Vještak se je u nalazu upustio i u ocjenu dokazanosti troška kabliranja klima komora, koje radove tužitelj nije izveo, već ih je tuženik dao izvesti po drugom podizvođaču Elektro-Vujeva d.o.o., koji je tuženiku za te radove naplatio 27.645,00 kn, a tuženik je taj račun htio prefakturirati na tužitelja uvećan za svoju maržu te mu za te svoje usluge naplatiti iznos od 47.218,80 kn, tvrdeći da je tužitelj prihvatio tu ponudu tuženika. Vještak je naveo da je iznos tog troška sporan te da količine i cijene iz računa Elektro- Vujeva d.o.o. ne odgovaraju količinama i cijenama iz ponude tuženika. Osim toga, da kabliranje klima komora ne pripada nužno u domenu strojarskih radova, koje je izvodio tužitelj, već da može pripadati i elektroinstalaterskim radovima ili automatici. Stoga da se ovaj trošak ne može pripisati tužitelju.

76. Ovdje valja napomenuti da predmetni trošak kojeg tuženik prikazuje kao trošak usluga koje je pružio tužitelju nije pokriven svrhama u koje je tužitelj izdao tuženiku bjanko zadužnicu koja je predmet naplate, slijedom čega tuženik, u svakom slučaju, nije ovaj trošak smio naplatiti putem predmetne bjanko zadužnice tužitelja.

77. Pored toga, vještak se upušta u dokazanost navoda tuženika da je tužitelju obračunao rad svojih djelatnika u trajanju od 1.176 sati po cijeni od 90,00 kn/sat, dakle, u ukupnom iznosu od 105.840,00 kn bez PDV-a (s obzirom da nije dokazan broj

radnika, što su ti radnici konkretno radili i zašto bi taj rad bio trošak tužitelja, a osobito uzimajući u obzir navode svjedoka Mladena Gloga da je tužitelju pomagalo tek 4-ero tuženikovih radnika u trajanju od 20 dana, između 8-10 sati dnevno, vještak je zaključio da se ne radi o opravdanom trošku), iako se i tu radi o trošku usluga koje je tuženik pružio tužitelju, koji trošak se ni u kojem slučaju nije mogao naplatiti putem predmetne bjanko zadužnice tužitelja.

78. Isto tako nije jasno po kojoj osnovi je tužitelj prihvatio trošak GK radova odnosno je li se radilo o konkretnom trošku koji je nastao uslijed otklanjanja nedostataka u tužiteljevim radovima ili o nečem drugom, a od toga ovisi zaključak suda je li bjanko zadužnica poslana na naplatu temeljem pravne osnove po kojoj je izdana.

79. Budući da od navodnih troškova otklanjanja nedostataka u radovima tužitelja, troškovi zamjene izolacije na cijevima predstavljaju najveći dio, vještak se je upustio u ocjenu vjerojatnosti nastanka takvog troška.

80. Tako vještak Majerić navodi da su do nedostataka u izolaciji cijevi mogli dovesti sljedeći nedostaci u strojarskim radovima: loša izvedba parne brane, prekid parne brane, toplinski mostovi, neizolirana armatura, loše izvedeni nosači i/ili lokalna oštećenja izolacije, u kojim slučajevima vodena para ulazi u izolaciju, zbog čega unutar izolacije temperatura pada ispod točke rosišta, dolazi do kondenzacije, izolacija se natapa, a vanjska površina se počinje "znojiti". To da je jedan od najčešćih uzroka ljetne kondenzacije, ali da to ne znači automatski da je kompletna izolacija neispravna pa da je potrebna njena potpuna zamjena.

81. Tuženikov troškovnik za otklanjanje nedostataka (list 278. – 283. spisa) da sadrži identične tehničke karakteristike izolacije i iste količine kao one koje su bile zahtijevane projektom, samo što je tuženik ukupan trošak (rad i materijal) skidanja stare izolacije i postavljanja nove obračunao u iznosu od 183.686,10 kn, dok je njemu tužitelj tu istu uslugu pružio po cijeni od 73.307,10 kn, što da predstavlja povećanje od 66,40%. Vještak navodi da je uobičajeno da su cijene skidanja stare i postavljanja nove izolacije za 40% veće od prethodnih cijena postavljanja izolacije.

82. Međutim, u praksi da je gotovo nemoguće da se dogodi slučaj da je potrebno mijenjati kompletnu izolaciju. Mijenjanje kompletne izolacije da se provodi ako se utvrdi neka pogreška u projektu (pogrešan proračun parametara vezanih za vrstu i debljinu izolacije u odnosu na temperaturu rosišta). Kako je u sanacijskom troškovniku tuženika navedena identična izolacija kao i u projektu, to da proizlazi da nije bilo projektnih proračunskih pogrešaka, već iz svega proizlazi da su pogreške učinjene tijekom postavljanja izolacije, a ti nedostaci da nisu mogli biti vidljivi sve dok nije došlo do pojave kondenzacije za vrijeme ljetnih mjeseci.

83. Iako vještak u mišljenju navodi da se troškovnik za otklanjanje nedostataka u izolaciji kao cjelina ne može prihvatiti, jer za te radove ne postoji nikakva dokumentacija o nabavci materijala, niti bilo kakva ovjera nadzornog inženjera o potrebitosti tih radnji, pri čemu da nije jasno zašto se je pristupilo zamjeni cijele izolacije, a nisu se sanirala samo oštećenja izolacije koja su zahvaćena kondenzacijom, vještak svejedno daje pregled stavaka (količine i jediničnih cijena) iz tog tuženikovog sanacijskog troškovnika i originalnog troškovnika, iz čega se vidi da je vještak prethodno pogrešno naveo da je tuženik izveo izolaterske radove po cijeni od

73.307,10 kn, budući da je cijena iz originalnog troškovnika iznosila 110.379,00 kn, a cijena iz sanacijskog troškovnika tuženika (183.686,10 kn) je bila za tih 73.307,10 kn ili 66,41% veća od tuženikove cijene.

84. Osim toga, vještak se je upustio u procjenu troškova sanacije izolacije cjevovoda (cijena iz originalnog troškovnika uvećana za 40% i pomnožena s postotkom stradale izolacije), pri čemu je davao određenu procjenu opsega stradale izolacije bez da je za to imao uporišta u dokazima u spisu, s obzirom da ne postoji dokumentacija koja je to dokumentirala. Stoga sud te modele procjene parcijalne sanacije izolacije cjevovoda (od 15.197,70 kn do 45.848,46 kn, srednja vrijednost 30.523,08 kn) nije prihvatio.

85. Što se tiče ugovorne kazne i troškova produljenog nadzora koji su tuženiku obračunati zbog kašnjenja u izvođenju radova, vještak navodi da je po osnovi ugovorne kazne investitor naplatio tuženiku iznos od 678.407,08 kn, dok mu je po osnovi troška produljenog nadzora naplatio iznos od 53.665,92 kn. Tužitelj nije pristao da mu se u cijelosti naplati taj trošak produljenog nadzora, jer se nije smatrao isključivo odgovornim za kašnjenje radova. S obzirom da iz koordinacijskih zapisnika proizlazi da je postojalo više uzroka kašnjenja radova, uključujući ranija kašnjenja tuženika kao glavnog izvođača, kašnjenja s izvođenjem drugih radova, usklađenja projekta te nedostaci resursa, vještak navodi da nije mogao utvrditi koji broj dana zakašnjenja bi se mogao pripisati isključivo u krivnju tužitelju. U svakom slučaju, da je prema odredbi čl. 14. Ugovora o radovima dnevni iznos ugovorne kazne iznosio 11.216,40 kn, a maksimalni iznos 224.328,00 kn.

86. Niti jedna od stranaka nije imala prigovora na nalaz i mišljenje strojarskog vještaka.

87. Sud je u bitnim dijelovima prihvatio nalaz i mišljenje, jer su izrađeni sukladno pravilima konkretne znanosti i struke, jer su jasni i logični, sukladni ispravama u spisu i, stoga, objektivno provjerljivi, dok u onim manjim dijelovima u kojima ga nije prihvatio nije bilo potrebno dopunsko očitovanje vještaka, jer se je dijelom radilo o činjenicama koje je sud mogao sam utvrditi iz isprava u spisu, dakle, nije mu bila potrebna stručna pomoć vještaka, a dijelom se je radilo o pravnim pitanjima koja nisu u domeni vještaka.

88. Kao što je već prethodno navedeno, u jednom dijelu je vještak napravio pogrešku kod pisanja brojeva, ali je njegova namjera bila jasna iz daljnjeg dijela nalaza, tako da u tom dijelu nije bio potreban ispravak nalaza.

89. Također, u određenim dijelovima nalaz izlazi izvan zadatka suda (kada utvrđuje dokazanost visine cijene usluga koje je tuženik pružio tužitelju na istom građevinskom objektu, jer tužitelj, navodno nije imao dovoljan broj ljudi, s obzirom da tuženikova tražbina po toj osnovi nije bila osigurana predmetnom tužiteljevom bjanko zadužnicom), dok u određenom dijelu daje procjenu opsega oštećenja izolacije cijevi bez ikakve dokumentacije u spisu, iako ni sam vještak ne navodi tu procjenu kao stvaran trošak sanacije nedostataka, slijedom čega su ti dijelovi nalaza irelevantni za odluku suda u ovom predmetu.

90. Stoga je zaključeno da tuženik nije dokazao visinu troškova sanacije nedostatka u radovima koje je izvodio tužitelj. Nedostatka je bilo, neke je otklonio sam tužitelj, a

neke očito tuženik, ali tuženik, s obzirom da je odbio bilo kakvu komunikaciju s vještakom, nije dostavio relevantnu dokumentaciju (građevinsku knjigu ovjerenu od strane nadzornog inženjera, račune, potvrde o količinama, fotografije i sl.) iz koje bi se moglo utvrditi koje je to nedostatke upravo u radovima tužitelja tuženik otklonio te koliko je iznosio taj trošak kojeg bi tuženik mogao naplatiti kao naknadu štete temeljem bjanko zadužnice za uredno izvršenje ugovora, ali i za otklanjanje nedostataka u jamstvenom roku.

91. Što se tiče troškova produljenog nadzora, koje je investitor naplatio tuženiku uslijed kašnjenja radova, a koje je tuženik htio u cijelosti ili u određenom dijelu prebaciti na tužitelja, niti u tom pogledu tuženik nije dokazao u kojem omjeru je tužitelj pridonio općem kašnjenju izvođenja radova na objektu Postaje granične policije Slavonski Brod pa nije dokazao u kojem postotku bi tužitelj trebao snositi troškove produljenog nadzora koje je investitor naplatio tuženiku, a koji bi inače za tuženika predstavljali štetu zbog neurednog ispunjenja ugovora od strane tužitelja.

92. Što se tiče ugovorne kazne, odredbom čl. 14. st. 1. Ugovora o radovima određeno je daje tužitelj dužan tuženiku platiti ugovornu kaznu ako ne izvrši ugovorne obveze u ugovorenom roku i to za svaki dan zakašnjenja u visini od 5 promila od ukupne vrijednosti ugovora, s time da ugovorna kazna ne može prijeći iznos od 10% ukupne vrijednosti ugovora.

93. Ukupna vrijednost ugovorenih radova jest 2.243.280,00 kn (čl. 4. st. 2. Ugovora o radovima), što znači da ugovorna kazna po jednom danu zakašnjenja iznosi 11.216,40 kn (5% • 2.243.280,00 kn = 11.216,40 kn), a s obzirom na maksimalni iznos ugovorne kazne u visini od 224.328,00 kn (10% • 2.243.280,00 kn=224.328,00 kn), proizlazi da isti odgovara zakašnjenju od 20 dana.

94. Za razliku od instituta naknade štete kod kojeg je oštećenik dužan dokazati sve pretpostavke odgovornosti za štetu (štetu, štetnu radnju/propust, uzročno – posljedičnu vezu između tog dvoje i protupravnost u objektivnom smislu, dok se krivnja /obična nepažnja/ pretpostavlja), kod ugovorne kazne ugovorene za slučaj zakašnjenja vjerovnik je dužan samo dokazati da je došlo do zakašnjenja, dok se krivnja dužnika za to zakašnjenje pretpostavlja.

95. Iako sporazum o ugovornoj kazni gubi pravni učinak ako je do zakašnjenja došlo iz uzroka za koji dužnik ne odgovara (čl. 352. st. 2. ZOO-a), teret dokaza te činjenice je na dužniku.

96. Stoga valja razlikovati pravila o teretu dokazivanja ako se od tužitelja pokušava naplatiti razmjeran dio ugovorne kazne koju je tuženiku naplatio investitor od situacije kada tuženik želi tužitelju naplatiti ugovornu kaznu na koju ima pravo prema Ugovoru o radovima.

97. U prvom slučaju bi se razmjeran dio ugovorne kazne kojeg je investitor naplatio tuženiku zbog općenitog zakašnjenja u izvođenju radova, koji dio odgovara doprinosu tužitelja za nastalo opće zakašnjenje, mogao smatrati štetom koju je tuženik pretrpio zbog povrede ugovornih obveza od strane tužitelja pa je u tom slučaju tuženik dužan dokazati sve one pretpostavke odgovornosti za štetu, a koje tuženik u konkretnom slučaju nije dokazao.

98. Međutim, u drugom slučaju je tuženik dužan samo dokazati da je tužitelj zakasnio s izvođenjem ugovorenih radova, a na tužitelju je da iznese činjenice iz kojih bi proizlazilo da je do zakašnjenja došlo zbog uzroka za koji on ne odgovara kao i da dokaže postojanje takvih uzroka, a koje činjenice tužitelj u ovom postupku nije iznio.

99. Prema odredbama čl. 7. Ugovora o radovima tužitelj je bio dužan započeti radove 11. travnja 2016., a dovršiti ih najkasnije do 10. srpnja 2016., što je uključivalo i predaju svih atesta opreme i materijala te uvjerenja o ispitanim instalacijama i opremi.

100. Najraniji dopis kojim tuženik upozorava tužitelja na kašnjenje u izvođenju konkretnih radova te mu najavljuje naplatu ugovorne kazne datira od 29. srpnja 2016. (list 287. spisa), a sljedeći je od 4. listopada 2016. (list 288. spisa).

101. Na dan 4. listopada 2016. tužitelj je već bio u zakašnjenju skoro 3 mjeseca, slijedom čega su se ispunile pretpostavke za naplatu ugovorne kazne u maksimalnom iznosu od 224.328,00 kn.

102. Kad je ugovorna kazna ugovorena za slučaj zakašnjenja, vjerovnik ima pravo i zahtijevati zakašnjelo ispunjenje ugovorne obveze i naplatu ugovorne kazne, ali ako je primio zakašnjelo ispunjenje obveze, tada mora bez odgađanja priopćiti dužniku da zadržava svoje pravo na ugovornu kaznu (čl. 353. st. 4. i 5. ZOO-a).

103. Kad je predmet ugovorne obveze izvođenje radova pa su ti radovi izvršeni s zakašnjenjem, ako se potpisuje zapisnik o primopredaji radova, smatra se da su radovi tada primljeni te je tada naručitelj dužan izjaviti izvođaču da zadržava pravo na ugovornu kaznu.

104. Zapisnik o primopredaji i okončanom obračunu radova tužitelja potpisan je od strane tužitelja i tuženika 24. siječnja 2017. te je u istom navedeno da tužitelj prihvaća ugovorene penale (i trošak za GK radove, ne prihvaća predloženi trošak produljenog nadzora, ne prihvaća troškove kabliranja, ne prihvaća troškove uvođenja dodatnog podizvođača, nije postignuta suglasnost o stavkama okončanog obračuna), što znači da mu je tuženik tom prilikom izjavio da će mu iste naplatiti.

105. U postupku ovog suda Povrv-2327/2017, koji je vođen između predmetnih parničnih stranaka radi naplate radova tužitelja prema obračunu iz okončane situacije, prvostupanjski sud je prihvatio prigovor tuženika izvršenog djelomičnog prijeboja s dijelom tražbine tuženika prema tužitelju po osnovi ugovorne kazne u iznosu od 122.210,50 kn te je za taj iznos ukinuo platni nalog i dobio tužbeni zahtjev, da bi drugostupanjski sud, presudom Pž-4715/2019, u tom dijelu preinačio prvostupanjsku presudu te dosudio tužitelju i taj iznos. Ovo iz razloga što je smatrao da tuženik niti je dokazao da ima prema tužitelju tražbinu po osnovi ugovorne kazne (razdoblje zakašnjenja i iznos), unatoč tomu što je tužitelj na zapisniku od 24. siječnja 2017. prihvatio naplatu ugovornih penala, niti je pravovremeno, po primitku zakašnjelog ispunjenja, izjavio da pridržava pravo na naplatu kazne. Ovo stoga, što je tuženik potpisao primopredajni zapisnik s investitorom u prosincu 2016. pa da je najkasnije tada tuženik morao primiti radove od tužitelja kao svog podizvođača te je već tada trebao izjaviti da pridržava pravo na ugovornu kaznu.

106. Valja napomenuti da u ovom postupku tužitelj nije tvrdio da je primopredaja radova između njega i tuženika izvršena prije 24. siječnja 2017. niti je tvrdio da tuženik ne bi inače imao pravo na naplatu ugovorne kazne, već je bilo sporno je li istu imao pravo naplatiti temeljem predmetne bjanko zadužnice izdane izvorno kao jamstvo za uredno ispunjenje ugovora, a koju je tužitelj naknadno htio ograničiti samo na jamstvo za otklanjanje nedostataka u jamstvenom roku.

107. Ovaj sud smatra da ako je među strankama postojao dogovor da će se primopredaja radova izvršiti tako da će se zapisnički konstatirati, kao što je to u ovom slučaju, s obzirom da odredbe čl. 10. Ugovora o radovima upravo na takav način reguliraju primopredaju radova između predmetnih stranaka, tada bi bilo protuugovorno i protivno načelu savjesnosti i poštenja tvrditi da su radovi faktično ranije dovršeni pa kako ih je investitor, dakle, treća osoba, koja nije ugovorna strana Ugovora o radovima, preuzeo, da to znači da ih je i tuženik ranije preuzeo pa da će mu se od tog trenutka računati razni rokovi, uključujući i rok za davanje izjave o pridržaju prava na ugovornu kaznu, ali i prekluzivni rok za obavijest o nedostacima.

108. Pojam primopredaje radova između predmetnih stranaka treba tumačiti u skladu s njihovom u ugovoru izraženom voljom, što znači da primopredaja radova zapisnički konstatira, a kako je takav zapisnik između predmetnih stranaka potpisan tek 24. siječnja 2017. te je u istom tužitelj izjavio da prihvaća ugovornu kaznu, što znači da mu je tuženik tom prilikom očito izjavio da će istu potraživati, to je tuženik pravovremeno tužitelju izjavio da pridržava pravo na ugovornu kaznu i istu bi mu inače imao pravo naplatiti u punom iznosu.

109. Iz obrazloženja presude ovog suda Povrv-2327/217 od 19. travnja 2019. proizlazi da je tuženik po osnovi ugovorne kazne ispostavio tužitelju račun 373-01-48049-17 od 28. veljače 2017. koji je glasio na ukupan iznos od 224.328,00 kn, a za dio kojeg je, u iznosu od 122.210,50 kn, izjavio tužitelju prijeboj temeljem izjave 279. od 12. travnja 2017.

110. Budući da je tužitelj predmetnu bjanko zadužnicu tužitelja OV-4069/16 od 1. lipnja 2016., podnio na naplatu 22. svibnja 2017., dakle, nakon što je prethodno izjavio tužitelju jednostrani prijeboj, u koji je stavio dio tražbine po osnovi ugovorne kazne u iznosu od 122.210,50 kn, to znači da je temeljem predmetne bjanko zadužnice mogao naplatiti samo ostatak tražbine po osnovi ugovorne kazne u iznosu od 102.117,50 kn, a ne u iznosu od 122.000,00 kn kako je to tvrdio tuženik tijekom ovog postupka.

111. S obzirom da je predmetna bjanko zadužnica tužitelja izdana prvenstveno kao jamstvo za uredno ispunjenje ugovora (koje svrhu joj tužitelj nije mogao jednostrano promijeniti nakon izdavanja okončane situacije), a da tužitelj nije uredno ispunio Ugovor o radovima, jer je kasnio s izvođenjem ugovorenih radova za preko 20 dana, zbog čega je tuženik stekao prema tužitelju tražbinu po osnovi ugovorne kazne, to je tuženik mogao predmetnu bjanko zadužnicu iskoristiti za naplatu dijela te ugovorne kazne u iznosu od 102.117,50 kn/13.553,32 EUR.

112. Budući da tužitelj u ovom postupku nije zahtijevao povrat cjelokupnog iznosa naplaćenog po njegovoj bjanko zadužnici, već samo iznosa od 101.932,57 kn, dakle, iznosa koji je manji od iznosa koji je tuženik osnovano naplatio putem bjanko

zadužnice, s zateznim kamatama od 22. svibnja 2017. (kao dana naplate zadužnice) do isplate, a koje kamate je obračunao pri prijavi tražbine u predstečajnom postupku vođenom nad tuženikom do dana koji je prethodio otvaranju tog postupka, 15. studenog 2022., u iznosu od 42.097,65 kn, koji obračun nije bio sporan, slijedom čega njegova ukupno prijavljena i osporena tražbina, a koja je predmet tužbenog zahtjeva za utvrđenje u ovoj parnici, iznosi 144.021,22 kn/19.114,90 EUR, to je tako postavljen tužbeni zahtjev u cijelosti neosnovan.

113. Odluka o troškovima parničnog postupka

114. Tužitelj je u dva navrata, na pripremnim ročištima od 4. veljače 2020. i 27. siječnja 2021., podnio zahtjev za naknadu troškova odgode tih ročišta u iznosima od po 3.125,00 kn na teret tuženika, smatrajući da je on kriv za odgodu tih ročišta, budući da je na pripremnom ročištu od 4. veljače 2020. podnio protutužbu pa je tužitelju trebao rok da se na istu očituje, dok je na pripremnom ročištu od 27. siječnja 2021. dostavio opsežniju dokumentaciju pa je tužitelju ponovno bio potreban rok da se na istu očituje, a obje radnje da je tuženik imao dovoljno vremena poduzeti pravovremeno prije održavanja tih ročišta, a kako nije, to da je time spriječio zaključenje prethodnog postupka i odgovoran je za troškove koji su tužitelju nastali takvim postupanjem.

115. Stranka je dužna neovisno o ishodu parnice nadoknaditi protivnoj stranci troškove koje je uzrokovala svojom krivnjom ili slučajem koji se njoj dogodio (čl. 156. st. 1. ZPP-a).

116. S obzirom da se protutužba može podnijeti do zaključenja prethodnog postupka (čl. 189. st. 1. ZPP-a) te da je tuženik tako i postupio, a svejedno je je li protutužbu predao na ročištu ili dan prije toga ili neposredno prije održavanja ročišta, budući da mu je isto bilo procesno dozvoljeno to se odgoda ročišta koja je uslijedila zbog potrebe tužitelja da se očituje na protutužbu ne može smatrati troškom koji je nastao skrivljenim postupanjem tuženika.

117. Također, s obzirom da prethodni postupak upravo služi prikupljanju dokazne građe, zbog čega je i odredbom čl. 286. st. 2. ZPP-a određeno da će sud u pozivu za pripremno ročište naložiti strankama da na ročište donesu sve isprave koje im služe za dokaz, a i sve predmete koje treba razgledati u sudu, to se postupanje tuženika sukladno toj odredbi ne može smatrati procesnom nedisciplinom ili skrivljenim postupanjem zbog kojeg bi tužitelj imao pravo na nadoknadu troškova nastalih uslijed njegove potrebe za dodatnim rokom za očitovanje na dokumentaciju koja je predana na ročištu. Ista bi procesna situacija bila i da je tuženik svu tu dokumentaciju dostavio sudu na dan održavanja ročišta putem e-Komunikacije, budući da bi tužitelju svejedno trebao rok za očitovanje na istu.

118. Stoga je zahtjev tužitelja za naknadu troškova po načelu krivnje u ukupnom iznosu od 829,52 EUR/6.250,00 kn valjalo odbiti kao neosnovan.

119. Pored toga, s obzirom da je tužitelj u cijelosti izgubio parnicu u odnosu na tužbu i protutužbu, isti nema pravo na naknadu troškova parničnog postupka po načelu uspjeha u parnici (čl. 154. st. 1. ZPP-a), dok tuženik nije nikada podnio određeni zahtjev za naknadu troškova pa mu nikakvi troškovi nisu mogli biti dosuđeni.

120. Slijedom navedenog, odlučeno je kao u izreci.

U Zagrebu 23. listopada 2026.

Sutkinja:
Ivana Manestar

Dokument je elektronički potpisan:
IVANA MANESTAR
Vrijeme potpisivanja:
23-10-2026
11:06:16

DN:
C=HR
O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
2.5.4.97=#130D485233373338383138383737 32
L=ZAGREB
S=MANESTAR
G=IVANA
CN=IVANA MANESTAR

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:
Protiv presude dopuštena je žalba Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u roku od 8 dana od dana kada se smatra da je dostava presude obavljena (za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), odnosno u roku od 8 dana po primitku presude (za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), koja se podnosi putem informacijskog sustava e-Komunikacija ovog suda.

DNA:
- tužitelju-protutuženiku po punomoćniku

  _____

- tuženiku-protutužitelju po punomoćniku

  _____

Broj zapisa: **9-3088f-0ba24**

Kontrolni broj: **043f9-573d1-3c08f**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=IVANA MANESTAR, L=ZAGREB, O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.